

ledes, at man som Maksimum ikke naar ud over $2\frac{1}{2}$ pCt. Jeg tilstaar, at det at skulle skaffe den samme Indkomst ved en mindre Procent paa de smaa Indtægter og uden at forhøje Procenten for de store er et matematisk Problem, hvis Løsning overstiger min Evne.

Et andet Spørgsmaal, som ogsaa har været Genstand for en Del Omtale, er Beskatningen af Aktieselskaber. Det vil være overflødig for mig at udtale mig nærmere herom. Thi min Opfattelse turde være tilstrækkelig bekendt. Jeg er enig i, at den Ændring, der er sket i Landstinget, hvorved man har genindført den Beskatning af Aktieselskaber, som blev strøgen ved Behandlingen her i Tinget i Fjor, er et Tilbagekridt og, om man vil, en Plet paa Loven. Naar det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds spørger mig, om jeg vil have noget at erindre imod, at der bliver gjort Forsøg paa at foretage en Forandring paa dette Punkt, skal jeg dertil svare: Nej, jeg kan selvfølgelig ikke i og for sig have noget imod det, da en saadan Ændring vil stemme med det, jeg anser for at være ønskeligt. Forudsat at en saadan Ændring kunde vinde Tilslutning ogsaa i det andet Ting, vilde jeg i og for sig gerne se det. Men jeg kan rigtignok ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg nærer nogen Frygt for, efter de mange Udtalelser, der ere fremkomne under denne Forhandling, at naar man først begynder at opstille Forslag om Ændringer, selv om det er en Ændring i heldig Retning, kunde det være, at der ogsaa kom en Bunke Ændringer i modsat Retning, og at de ny Pletter, der derved sattes paa Loven, kunde blive værre, end den enkelte Plet, som det maaske lykkedes at faa fjernet. I denne Retning er et andet Forslag, som netop det samme ærede Medlem ogsaa har gjort sig til Talsmand for, der virker noget afskrækkende paa mig. Det ærede Medlem er vendt tilbage til et Spørgsmaal, som han allerede i Fjor meget ivrig beskæftigede sig med, nemlig Spørgsmaalet om den Ejendomsskyld, der skal lægges paa kommunale Ejendomme. Og den Ændring, han paa dette Punkt er Talsmand for, er en saadan, at hvis den blev indført paa Loven, vilde jeg anse det for at være en meget slem Plamage.

Allerede i Fjor, siger jeg, blev dette Spørgsmaal behandlet og vidtløftig drøftet baade her i Tinget og i Udvalget. Der forelaa da et Forslag fra det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds, stillet af ham tilligemed to Medlemmer af det

moderate Parti. Dette Forslag blev forkastet, og Loven fik ved den endelige Behandling her i Tinget den Affattelse paa dette Punkt, som den vedblivende har. Det ærede Medlem kommer imidlertid nu tilbage dertil, og med den betydelige taktiske Snildhed, som udmærker det ærede Medlem, opruller han et blændende Billede af de uhyre Indtægter, Finanserne vilde vinde ved en saadan Beskatning. Det er navnlig Kjøbenhavn, som maa holde for. Kjøbenhavns Kommune, siger han, ligger inde med Ejendomme til en uhyre Værdi. I Kommunens Bøger staa de opførte for 49 Mill. Kr.; men der er en Prokurator, som i „Berlingske Tidende“ har skrevet, at de ere 175 Mill. Kr. værd. Tænk, hvilke kolossale Guldgruber der ligger her, og dem vil man ikke beskatte til Fordel for den ulykkelige og betrængte Statskasse. Hvilket iøjnefaldende Eksempel paa et godt Stykke kjøbenhavnsk Lovgivning. Jeg skal nu ikke opholde mig ved, at skønt jeg ikke egentlig har noget Mandat til at tale paa Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Vegne, turde jeg dog næsten være tilbøjelig til at tro, at jeg ikke vilde blive desavoueret, hvis jeg tilbød Prokuratøren at overtage Ejendommene for denne Pris — i Særdeleshed, hvis han vilde betale kontant. Jeg skal heller ikke opholde mig ved, at selv om dette var et Stykke kjøbenhavnsk Lovgivning, kunde man maaske sige, at Lovene ikke i øvrigt ere saa smigrende for Kjøbenhavn, at der vilde være Grund til at misunde Byen denne lille Fornøjelse. Men Forholdet er det, at det aldeles ikke drejer sig om noget særlig kjøbenhavnsk Spørgsmaal. Det berører alle Kommuner, den ene saa vel som den anden. Hovedspørgsmaalet stilles af det ærede Medlem saaledes: Hvorledes skal man kunne begrunde det, at naar Staten paalægger den Ejendomsskyld, der her er Tale om, at der saa gøres Forskel paa, om Ejendommene ere i Kommunens Besiddelse eller i Privateje? Hvorledes skal man begrunde det, at saa længe et Areal henligger som tilhørende en Kommune, skal det være skattefrit, men naar det gaar over i Privateje, skal det svare Skat? Hvad der er at svare hertil i al Almindelighed, er nu først og fremmest det, at, som bekendt, er der nogen Forskel paa det offentlige og det private. En Regel, som gælder for den ene, kan ikke uden videre anses for anvendelig ogsaa paa den anden. Men hvad særlig angaar dette Spørgsmaal, er Grunden til, at Staten ved at paalægge Skat, har Aarsag til